

Kategoria: Aktualności

Opublikowano: czwartek, 11, marzec 2021 14:50

Bartłomiej Zydel

Odsłony: 282

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wypowiedział się ostatnio w tytułowej kwestii. W uzasadnieniu przypomniał o podstawowych regułach wynikających z ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz z ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących działania publiczne.

Po pierwsze Sąd zaznaczył, że należało przyznać rację stronie, która zarzuciła organowi brak podjęcia działań zmierzających do ustalenia jej aktualnego miejsca zamieszkania w sytuacji, gdy adres figurujący w ewidencji gruntów był nieaktualny od 12 lat. Organ pierwszej instancji powołał się w tej kwestii na treść art. 22 p.g.i.k., który nakłada na podmioty, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1 tej ustawy, obowiązek zgłoszenia właściwemu staroście zmian danych objętych ewidencją gruntów i budynków, w terminie 30 dni, licząc od dnia powstania tych zmian, a owymi podmiotami, stosownie do treści art. 20 ust. 2 pkt 1 p.g.i.k. są co do zasady właściciele nieruchomości. Wojewódzki Sąd wskazał, że organowi umknęło jednak to, iż odesłanie zawarte w art. 22 ust. 2 p.g.i.k. odnosi się wyłącznie do danych właściciela nieruchomości; nie obejmuje natomiast miejsca pobytu stałego lub adresów siedzib tych podmiotów (art. 20 ust. 2 pkt 2 p.g.i.k.), które wymienione zostały w art. 20 ust. 2 pkt 1 p.g.i.k. W ocenie Sądu niedopuszczalne jest stosowanie w tym przypadku wykładni rozszerzającej, a więc domniemywanie istnienia obowiązku stron, dla którego brak jest wyraźnej podstawy prawnej. WSA wskazał, że stosownie do art. 7 k.p.a. na organach ciąży obowiązek podejmowania wszelkich czynności zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy – o ile więc sięgnięcie do danych z ewidencji gruntów i ustalenie w oparciu o nią kręgu stron postępowania jest jak najbardziej dopuszczalne, a w sytuacji niedoręczenia przesyłki i braku jednoznacznej informacji, że strona nie przebywa pod wskazanym adresem, uznanie doręczenia za skuteczne, o tyle stwierdzenie, że strona nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku w tym zakresie jest zbyt daleko idące. Sąd podkreślił, że jest to pogląd powszechnie przyjmowany w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Na marginesie WSA nadmienił, że argumentacja ta schodzi nieco na dalszy plan wobec treści art. 15b ust. 1 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, który to przepis nakłada na podmiot publiczny obowiązek wykorzystywania danych kontaktowych osoby fizycznej, gromadzonych w rejestrze publicznym lub systemach teleinformatycznych w celu ochrony jej interesu prawnego lub faktycznego; ponadto ustawodawca wprowadził w tym przepisie regułę, zgodnie z którą brak odpowiedzi osoby fizycznej na próbę nawiązania przez podmiot publiczny kontaktu z wykorzystaniem danych kontaktowych nie może negatywnie wpłynąć na jej sytuację prawną lub faktyczną.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 18 lutego 2021 r., II SA/Gl 1005/20

Źródło: [CBOSA](#)